

idet Loven af 1911 lagde hele Afgørelsen i Biskoppens Haand, medens jeg derimod havde villet, at Ministeren skulde have en Afgørelse, der ganske vist var afhængig af den i Forvejen truffene biskoppelige Afgørelse, for saa vidt som en Minister ikke kunde sige Ja, naar en Biskop havde sagt Nej, naar Biskoppen havde sagt: den Mand kan overhovedet ikke faa Adgang til vore folkekirkelige Bygninger. Det ærede Medlem hævdede her, at i Henhold til Loven af 1911 har Biskoppen hele Afgørelsen, men dette gælder kun det principielle. Han kan sige, hvorvidt en Præst overhovedet maa prædike, men har han givet en Præst Tilladelse til at prædike, lægger Loven af 1. April 1911 Afgørelsen af, hvorvidt Præsten kan prædike ved de enkelte Gudstjenester, i Haanden paa den paagældende Sognepræst og residerende Kapellan, idet de ikke skal forhøre sig hos Biskoppen, naar denne har givet sin Generaltilladelse. Ved Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu har Udsigt til at blive til Lov, lægges Afgørelsen af dette Spørgsmaal i den enkelte Menigheds Haand, eller rettere, man giver den paagældende Frimenighedskreds en Forhaandsret, og det har jeg, som allerede bemærket, ingenting imod, tværtimod, men jeg gør opmærksom paa, at man derved stiller disse frie Menighedskredse noget anderledes; end Valgmenighederne er stillede, idet disse vedblivende skal indgaa til Ministeren med Ansøgning om Anerkendelse og tillige Ret til at benytte Folkekirkens Bygninger. Jeg mente ikke, at det var rigtigt at stille de frie Menighedskredse anderledes og paa dette Punkt altsaa bedre end Valgmenighederne, men naar man fra Rigsdagens Side ønsker at gøre dette Skridt videre frem, kan jeg selvfølgelig ud fra hele mit Syn ikke have noget derimod, saa meget mindre som jeg er af den Mening, at vore folkekirkelige Bygninger, vore Sogne- og Distriktskirker, ikke tilhører den evangelisk-lutherske Folkekirke, men i Virkeligheden hele det danske Folk, og at det derfor er ganske naturligt, at man giver disse Frimenighedskredse en Forhaandsret.

Naar det ærede 12te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) glædede sig saa meget over, at der stod „evangelisk-luthersk“ i Overskriften til Lovforslaget, i Lovens Titel, idet han gik ud fra, at det da ogsaa maatte kunne bestemmes, hvad evangelisk-luthersk betød, skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at „evangelisk-luthersk“ i denne Forbindelse naturligvis betyder akkurat det samme som i Loven af 1. April 1911, og det vil igen sige akkurat det samme som

i Grundlovens § 3. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem og jeg ikke bliver enige om, hvad det betyder i Grundlovens § 3, og jeg tror ikke, det kan hjælpe, at vi her tager en Debat op om dette Spørgsmaal.

Saa udtalte det ærede Medlem sin store Glæde over den Ændring, der er foretaget i Folketinget, idet han hævdede, at nu var Afgørelsen af, hvorvidt en Frimenighedspræst kunde faa Lov til at prædike i vore Sogne og Distriktskirker, lagt i Biskoppens Haand. Jeg forstaaer ikke rigtig det ærede Medlems Glæde, thi der er med Hensyn til Biskoppens Stilling ikke foregaaet nogen som helst Forandring i det andet høje Ting: Biskoppens Stilling bliver akkurat den samme efter Vedtagelsen af dette Forslag, som den vilde have været efter Vedtagelsen af det af mig forelagte Forslag, nemlig den, han har i Henhold til Loven af 1. April 1911. Jeg har ikke ment at turde røre ved denne Lov, skønt jeg egentlig, som jeg ikke har lagt Skjul paa, havde lyst til at gøre det. I sin Tid stillede jeg et Ændringsforslag til denne Lov, gaende ud paa, at Afgørelsen ogsaa af det Spørgsmaal, det rent principielle Spørgsmaal, skulde lægges i Ministerens Haand. Det blev imidlertid forkastet, og jeg ansaa det for at være et saa stort Principspørgsmaal, at jeg nu af Hensyn til den kirkelige Borgfred ikke havde Lov til at føre det frem, men maatte holde mig strengt indenfor Rammene af Loven af 1. April 1911. Men fra alle Sider har der jo været Tilslutning til Lovforslaget, og jeg kan kun takke derfor.

Herved sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

Anden Behandling af Lovforslaget vedtoges uden Afstemning.

Derpaa foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Udvidelse af Straffeanstalten ved Nyborg.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 404; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 479).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.